

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2528/2019
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Арсић, адвокат из ..., против туженог Градског центра за социјални рад ..., чији је пуномоћник Лаза Крстић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4091/18 од 30.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4091/18 од 30.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2941/17 од 29.08.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништено као незаконито решење туженог број .. од 20.01.2011. године, којим се тужилји отказује уговор о раду број .. од 08.05.2006. године, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 268.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4091/18 од 30.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2941/17 од 29.08.2018. године.

Против пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, прекорачења тужбеног захтева учињеног у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка које се могу сматрати ревизијским разлогом у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на неодређено време код туженог на радном месту стручног сарадника – правника у Одељењу ... на основу уговора о раду број .. од 08.05.2006. године. Анексом број 7 уговора о раду од 25.07.2010. године, тужили је одређено да ће обављати послове у Одељењу ... почев од 07.07.2010. године. Тужила је туженом дана 20.07.2010. године доставила извештај лекара специјалисте Института за медицину рада Србије „Др Драгомир Крајовић“ од 19.07.2010. године, из ког извештаја произилази да је тужили успостављена дијагноза ... и да је према утврђеном здравственом стању тужиле, уважавајући године живота и радни стаж, предложено да тужила остане на послу који је до сада радила ради превенције погоршања здравственог стања, поводом чега се тужени није изјашњавао. Тужени је решењем број .. од 20.01.2011. године тужили отказао уговор о раду због повреде радне обавезе и то неоправданог изостанка са посла најмање три радна дана узастопно, те утврдио да тужили радни однос престаје са 02.12.2010. године. Из образложења оспореног решења произилази да се тужила није јављала на посао почев од 02.12.2010. године, с тим да је наведеног дана доставила туженом потврду о привременој спречености за рад у периоду од 02.11.2010. до 01.12.2010. године, као и да је руководилац Одељења у ... дописом од 06.01.2011. године обавестио директора туженог да се тужила није јавила на рад и да нема сазнања о разлозима одсуства тужиле са посла. Тужила је упозорена о постојању разлога за отказ уговора о раду. Одговарајући на упозорење туженог од 17.01.2011. године, тужила је са позивом на медицински извештај од 19.07.2010. године навела да њен изостанак са посла није био неоправдан јер је обавестила туженог о спречености обављања послова у Одељењу ..., али да се тужени о томе није изјаснио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиле и поништили као незаконито решење туженог од 20.01.2011. године.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиле.

Наиме, одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05 и 54/09 – који је важио у време доношења спорног решења о отказу уговора о раду), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на

способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Према одредби члана 16. став 1. тачка 2. Закона о раду, послодавац је дужан да запосленом обезбеди услове рада и организује рад ради безбедности заштите живота и здравља на раду у складу са законом и другим прописима.

Одредбом члана 80. ст. 1. и 3. Закона о раду прописано је да запослени има право на безбедност и заштиту живота и здравља на раду, у складу са законом, те да је запослени дужан да обавести послодавца о свакој врсти потенцијалне опасности која би могла да утиче на безбедност и здравље на раду, док је чланом 81. став 2. истог закона предвиђено да запослени са здравственим сметњама, утврђеним од стране надлежног здравственог органа у складу са законом, не може да обавља послове који би изазвали погоршање његовог здравственог стања или последице опасне за његову околину.

Одредбом члана 9. Закона о безбедности и здрављу на раду („Службени гласник РС“, бр. 101/05), прописано је да је послодавац дужан да обезбеди запосленом рад на радном месту и у радној околини у којима су спроведене мере безбедности и здравља на раду. Из такве обавезе послодавца као организатора процеса рада, произилази његова обавеза да запосленом омогући обављање рада на начин који не угрожава његову безбедност.

Имајући у виду садржину напред цитираних законских одредаба, као и утврђено чињенично стање, а нарочито чињеницу да је тужиља још 19.07.2010. године обавестила свог послодавца да би њен премештај у Одељење у ... угрозио њено здравствено стање, по налажењу Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да се тужилин изостанак са посла не може сматрати неоправданим, због чега не представља отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. у вези са чланом 17. Уговора о раду закљученог између тужиле и туженог.

Наводи ревизије да су нижестепени судови своју одлуку засновали на бази претпоставке да би дошло до погоршања здравственог стања тужиле њеним путовањем на радно место у Одељење ... су неосновани, будући да је тужиља суду доставила медицински извештај у прилог своје тврдње, док тужени није до закључења главне расправе предложио доказе у прилог супротног, због чега су одлуке нижестепених судова донете правилном применом одредаба чланова 231. ЗПП.

Овај суд није ценио наводе из допуне ревизије од 14.03.2019. године, будући да је иста поднета по протеклу рока за изјављивање ревизије, при чему достављање нових доказа у ревизионом поступку није дозвољено у смислу одредбе члана 419. у вези члана 372. ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић